



Arrest

nr. 193 240 van 5 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te *“in ha[ren] hoofde en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen Hayrapetyan Gayane [...] en Hayrapetyan Gor [...]”*, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 juni 2016 kwam verzoekster, in het bezit van een visum geldig voor 10 dagen, het Rijk binnen.

Op 20 april 2017 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"De heer / mevrouw:

naam en voornaam: [H.S.]

geboortedatum [...] + 2 minderjarige kinderen: [...]

nationaliteit: Armenië

geboorteplaats; /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen :

(x) de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de v[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 10 dagen vanaf 09/06/2016 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de Belgische moeder van haar echtgenoot, betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene samenwoont met haar schoonmoeder, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene hier bevallen is, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het 22 februari 1993' nr- 42"039; RvS 20 ju» 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het beroep door verzoekster werd ingesteld in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

De verwerende partij verwoordt deze exceptie als volgt:

"De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen de bestreden beslissing instelt "in haar hoofde en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen".

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de

Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.” (R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot) Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, “als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen” en gericht tegen beslissing dd. 20.04.2017 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook niet ontvankelijk.”

2.2. Artikel 35 van het WIPR werd bij wet van 27 november 2013 (inwerkingtreding 1 september 2014) aangevuld met een §3. Het eerste lid luidt als volgt: “§ 3. *Indien de persoon jonger is dan achttien jaar wordt het toepasselijke recht, in afwijking van de bepalingen van de §§ 1 en 2, bepaald door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te ‘s-Gravenhage op 19 oktober 1996*”. Artikel 17 van dit Verdrag, dat goedgekeurd werd bij wet van 5 mei 2014 (inwerkingtreding 1 september 2014) luidt als volgt: “*De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.*” Het voormelde houdt in dat de kwestie van de uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geregeld door het Belgisch recht. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid BW) is, zoals de verwerende partij tevens terecht opmerkt, niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (cf. RvV 2 maart 2010, nr. 39.686, gewezen in Algemene Vergadering), zoals in casu. In casu treedt enkel de moeder op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, ook al wordt in het verzoekschrift verwezen naar H.A. als vader van de kinderen. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij niet in op de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie. Aangezien huidig beroep wordt ingesteld door verzoekster alleen in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen terwijl deze proceshandeling vereist dat beide ouders als wettelijk vertegenwoordigers optreden, is het beroep onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld door verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

De eerste exceptie is gegrond.

2.3. Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer*

voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)". Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

De tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend door verzoekster in eigen naam

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op,

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1^o lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer specifiek van art. 3 en art. 8 EVRM.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 62, 1^o lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: (...)

Vervolgens stelt de bestreden beslissing: (...).

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

In casu houdt de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Eerst en vooral verwijst verzoekster naar art. 74/13 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 dat als volgt stelt:

"Art. 74/13: Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De wet bepaalt dus specifiek dat de DVZ rekening moet houden met het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand.

In casu is het zo dat nergens in de beslissing van de DVZ hierop wordt ingegaan.

Dit is nochtans frappant te noemen gelet op de fragiele medische toestand van het kind [H.G.].

Uit de feiten blijkt duidelijk dat het kind ernstig ziek is, waar in het verleden door de Armeense gezondheidsdiensten zwaar gebrekkig is op gereageerd.

Hierdoor heeft het kind zelfs ettelijke weken in een coma gelegen (stuk 3).

Enige tijd later werd [G.] ontslagen uit het ziekenhuis zonder verdere begeleiding.

Uit de feiten blijkt dus reeds dat de medische voorzieningen in Armenië zeer beperkt zijn en dat de kennis omtrent ziektes en het stellen van adequate diagnoses zwaar te wensen overlaat.

Daarnaast zijn deze ook niet toegankelijk vanwege de hoge kostprijs.

Dit wordt ook bevestigd in de rechtsleer:

"But many rural areas have poor or no medical facilities. The Armenian government has not invested much in the nation's health care system. Hospitals and clinics have to charge high fees to cover their costs. Even where health care is available, many poor Armenians can't afford it."

(Waters B., Armenia in pictures, Lerner Publishing Group, Minneapolis, 2008,41)

"However, the provision of healthcare services remains inconsistent. As a result, child and maternal mortality rates are higher in rural areas than in urban. This rural/urban disparity can be attributed to delays in the identification of danger signs, delays in reaching proper care in time and the lack of proper referrals.

Currently Armenia's overall healthcare referral system is not well structured: it does not clearly delineate functions, reporting or referral patterns nor does it address instances where the patient should be referred with certain conditions."

(USAID, Armenian maternal and child health referral system study, 9-10)

"People in rural areas are disadvantaged due to poor infrastructure and the lack of employment opportunities. Improved water and sanitation is not always available in rural areas and the quality of health care remains poor.

Although the situation has improved in recent years, health and education services continue to be under-funded. The government has made the improvement of education a priority.

Regarding health: some mothers and children, particularly in rural areas, have difficulties accessing high quality health care."

(SOS Barnebyer, <https://www.sos-barnebyer.no/asia/armenia>).

"Daar het niveau van de geneeskundige zorgen en infrastructuur niet overeenstemmen met het kwaliteitsniveau in België, worden reizigers aangeraden zich te laten repatriëren voor ieder enigszins ernstig medisch probleem."

(FOD Buitenlandse Zaken, Reisadvies Armenië (gezondheid en hygiëne), https://dip1omatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/armenie geraadpleegd op 4 mei 2017)

"Since then the system has fragmented along partially free-market lines and is today failing the majority of the people it is supposed to serve. Skewed towards expensive hospital interventions that swallow up more than 50% of the national health budget, the Armenian health system falters at the local community level and is of ten totally absent from rural areas.

When the hospital can't provide them, Thovmasian has to pay. And she is not alone. Elizabeth Danielyan, head of the World Health Organization's (WHO) Armenia country office, notes private financing constitutes about 50% of total health expenditures in Armenia, with 84% of that coming directly out of the consumer's pocket, according to the national health accounts monitoring project."

(Bulletin of the World Health Organization, Armenians struggle for healthcare and medicines, 2009, 485-564).

"Common arguments for this trend are that doctors in rural areas are less qualified than their urban counterparts, that rural medical institutions—even when renovated—are poorly equipped and lacking in medical specialists, and that villagers lack appropriate transportation needed to reach the nearest ambulatory or specialized hospitals. For these reasons, as well as a trend in health care providers moving to urban centers to practice in superior health care facilities, the right to access medical services remains seriously undermined in Armenia's rural regions.

Overall, while many layers of domestic legislation guarantee all Armenians the right to access medical services, large segments of the population still face serious financial, geographic, and discriminatory barriers.

(Identifying the gaps: Armenian health care legislation and human rights in patient care protections, Health and Human Rights Journal, 2013,

<https://www.hhrjournal.org/2013/12/identifying-the-gaps-armenian-health-care-legislation-and-human-rights-in-patient-care-protections/>).

Het is duidelijk dat het kind [H.G.] niet zomaar kan terugkeren naar Armenië, daar het daar niet de benodigde medische hulp kan krijgen die het kind vereist.

Er kan immers niet aan getwijfeld worden dat de medische toestand van het kind ernstig is en regelmatige opvolging en mantelzorg essentieel is (stukken 4-10).

Ten overvloede verwijst verzoekster hieromtrent ook nog naar het Medisch Getuigschrift hieromtrent opgesteld dd. 27 april 2017 waarin nogmaals de ernst van de aandoeningen wordt beklemtoond en daarnaast de noodzaak op voortzetting van de medische hulp, waaronder ook kinesithérapie (stuk 11).

Hoewel er in hoofde van het minderjarige kind [H.G.] dus sprake is van een ernstige medische situatie, vermeldt de DVZ hieromtrent niets in haar beslissing hetwelk onaanvaardbaar is.

Er is hierbij duidelijk sprake van een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Daarnaast zou een terugkeer van het kind naar Armenië gelijk staan met een overtreding van art. 3 E.Y.R.M.

Uit de rechtsleer en medische voorgeschiedenis is duidelijk dat de medische voorziening in Armenië eerst en vooral gebrekkig is en daarnaast niet toegankelijk is.

Wanneer [G.] dan ook wordt teruggestuurd naar Armenië, kan zij niet verder de benodigde behandelingen krijgen, wat duidelijk gelijk staat met een blootstelling aan een mensonterende behandeling.

Daarnaast is er hieromtrent ook duidelijk sprake van een schending van art. 8 E. V.R.M. De motivering die de DVZ geeft is zonder twijfel gebrekkig te noemen.

In casu blijkt immers dat de motivering gebruikt door de DVZ een zeer algemene motivering is die niet gericht is op de specifieke situatie van verzoekster en dan ook niet met redenen omkleed is.

De DVZ stelt in haar motivatie eenvoudigweg dat een tijdelijke afwezigheid geen afbreuk doet aan familiale relaties.

Het is overduidelijk dat het hier om een algemene redenering gaat die de DVZ zonder twijfel in alle gevallen gebruikt en dus helemaal gericht is op de specifieke situatie van verzoekster en/of het belang van haar twee minderjarige kinderen.

Eerst en vooral dient opnieuw te worden verwezen naar de precare medische toestand van het kind [H.G.] (stukken 4-11).

Zoals reeds aangehaald kan dit kind niet zomaar teruggevoerd naar Armenië (zie supra).

Men kan hierbij dan ook niet verlangen van een moeder van twee zeer jonge kinderen om van hen gescheiden te zijn.

Hetzelfde kan bovendien gesteld worden van de vader van de kinderen, zijnde de heer [H.A.].

Wanneer het kind immers zo ernstig ziek is, is het noodzakelijk dat het gezin elkaar kan steunen en ze ook allen er meteen bij kunnen zijn en reageren mocht de medische toestand verslechteren (stuk 11).

Daarnaast verwijst verzoekster specifiek naar het Belgisch reisadvies naar Armenië, dat voor huidige casus boekdelen spreekt.

Dit stelt immers letterlijk dat ingeval van een ernstige medische problematiek men zich dient te laten repatriëren:

"Daar het niveau van de geneeskundige zorgen en infrastructuur niet overeenstemmen met het kwaliteitsniveau in België, worden reizigers aangeraden zich te laten repatriëren voor ieder enigszins ernstig medisch probleem."

(FOD Buitenlandse Zaken, Reisadvies Armenië (gezondheid en hygiëne), https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/armenie geraadpleegd op 4 mei 2017)

In casu is er echter al sprake van een medisch probleem en er kan dan ook niet verlangd worden dat verzoekster zich met haar kinderen naar Armenië zou begeven, waar immers aan Belgen wordt aangeraden bij enig ernstig medisch probleem meteen naar België terug te keren, gelet op de lage kwaliteit van de medische voorzieningen in Armenië.

Daarnaast dient ten overvloede nog te worden gewezen op de medische voorgeschiedenis.

De dochter van verzoekster, het kind [H.G.], is immers reeds zwaar ziek geworden in Armenië, waarbij het ziekenhuis gewoon niet gereageerd heeft wat geleid heeft tot een coma van verscheidene weken!

Tenslotte is de DVZ ook zeer vaag waar zij stelt dat dit slechts een tijdelijke scheiding met zich mee zou brengen.

Er dient hierbij immers te worden gewezen op de wel zeer jonge leeftijd van de kinderen van verzoekster.

Er kan niet worden verlangd dat deze kinderen lange tijd zonder vader en/of moeder verblijven, zeker niet wanneer er sprake is van een medisch ernstige situatie.

De ervaring omtrent de behandelingstermijn van aanvragen gezinshereniging leert evenwel dat dit minimaal 9 maanden betreft en zelfs kan uitlopen tot een duurtijd van langer dan een volledig jaar.

De wetgeving is hieromtrent vorig jaar eveneens aangepast, waarbij de maximale behandelingstermijn van zes maanden werd verlengd tot 9 maanden, waarbij deze termijn zelfs kan verlengd worden met 3 maanden en dit tot tweemaal toe.

Deze termijnen houden daarenboven enkel en alleen rekening met dossiers, die volledig zijn, waarbij moet opgemerkt worden dat in sommige ambassades men soms bepaalde documenten dient bij te brengen, welke niet wettelijk voorzien zijn.

De totale behandelingstermijn kan bijgevolg oplopen tot maar liefst 15 maanden.

Dergelijke termijn is niet combineerbaar met het aspect van een tijdelijke scheiding.

Het gaat niet op dat een vader van zijn jonge kinderen zou gescheiden worden voor een duurtijd van langer dan een halfjaar, een volledig jaar of zelfs anderhalf jaar.

De rechtspraak van de Raad van State, waarnaar door de DVZ verwezen wordt, dateert daarenboven van voor de wetswijziging dd. 17 mei 2016, welke in werking trad vanaf 8 juli 2016.

De aangehaalde rechtspraak is bijgevolg niet langer actueel, daar de behandelingstermijn met meer dan 50 % werd verlengd.

In casu maakt een dergelijke scheiding van maar liefst 15 maanden een inbreuk uit op het familie- en gezinsleven van verzoeker en zijn jonge kinderen en maakt dit een schending uit van art. 8 E.V.R.M..

De schending van de voornoemde wetsartikelen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur liggen dan ook voor.

Het bevel omtrent het grondgebied te verlaten dd. 20 april 2017, betekend aan verzoekster op 21 april 2017, dient dan ook te worden vernietigd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Deze artikelen betreffen in tegenstelling tot wat verzoekster opwerpt in haar verzoekschrift geen substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernbetoog van verzoekster is dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd aangaande en rekening gehouden met haar persoonlijke situatie en die van haar minderjarige kinderen. Ze verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt in concreto dat geen rekening werd gehouden met de fragiele medische toestand van haar dochter H.G. Ze weidt in haar verzoekschrift uit over deze medische toestand en verwijst naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift om haar betoog te ondersteunen. Vervolgens stelt ze dat een terugkeer naar Armenië een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt, waarbij ze verwijst naar de gebrekkige en niet-toegankelijke medische voorzieningen in Armenië. Verzoekster verwijst hierbij naar “*rechtsleer*”, waarbij ze citeert uit een boekwerk van 2008, uittreksels verschaft uit rapporten die op het internet kunnen worden gevonden en verwijst naar een reisadvies voor Belgen in het buitenland.

3.4. Te dezen dient de Raad op te merken dat de verwerende partij niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande elementen waarvan ze niet op de hoogte was op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. De medische stukken die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift bevinden zich niet in het administratief dossier en verzoekster toont ook niet aan dat ze deze stukken ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij alvorens deze de bestreden beslissing trof. De Raad merkt hierbij nog specifiek op dat stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift een standaard medisch getuigschrift betreft dat uitweidt over de aandoening van verzoeksters dochter H.G. en dat is bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit medisch getuigschrift dateert van 27 april 2017. Het werd dus opgesteld nadat de bestreden beslissing werd getroffen zodat verwerende partij er geen kennis van had toen ze de bestreden beslissing trof. Een schending van de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel blijkt dan ook niet.

3.5. Te dezen dient de Raad op te merken dat de medische situatie van verzoeksters dochter het voorwerp kan zijn van een onderzoek door de verwerende partij als verzoekster daartoe een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient. De verwerende partij kan dan mits bijstand van een ambtenaar-geneesheer of een arts-adviseur een inschatting maken van de medische situatie van verzoeksters dochter en desgevallend nagaan of de benodigde zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in Armenië. Het in punt 3.4. bedoelde medisch getuigschrift van 27 april 2017 lijkt erop te wijzen dat verzoekster een dergelijk initiatief plant. Uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij op 11 september 2017 blijkt dat verzoekster op 24 juli 2017 daadwerkelijk een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die heden wordt onderzocht door de verwerende partij.

3.6. De Raad beschikt zelf niet over de medische expertise en kan zich ook niet laten bijstaan door medische experts om de medische situatie van verzoeksters dochter in te schatten en na te gaan of

de benodigde zorgen voor haar aandoening toegankelijk en beschikbaar zijn in Armenië teneinde een uitspraak te kunnen doen over verzoeksters grief dat een terugkeer naar Armenië een schending oplevert van artikel 3 EVRM. Verzoekster zal te dezen te uitkomst dienen af te wachten van haar in punt 3.5. bedoelde aanvraag van 24 juli 2017. Te dezen kan de Raad nog opmerken dat mocht de verwerende partij alsnog een gedwongen uitvoering van de bestreden beslissing plannen, wat heden niet blijkt – integendeel, uit een update van het administratief dossier door de verwerende partij blijkt dat verzoekster na een interceptie door de federale politie op bevel van de verwerende partij mocht beschikken vermits er een 9ter-aanvraag lopende is –, zij uitspraak zal dienen te doen over de medische situatie van verzoekster dochter vermits ze er heden van op de hoogte is. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota staat het verzoekster ook vrij om de verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen bij de verwerende partij, dit om medische redenen.

3.7. Verzoekster is het voorts niet eens met de motivering in de bestreden beslissing inzake artikel 8 van het EVRM en acht deze een *“algemene redenering”*. Het blijkt niet dat verzoeksters kinderen of echtgenoot legaal in het Rijk verblijven. Verzoeksters kinderen worden vermeld op het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoekster werd gegeven. Verzoekster brengt ter terechtzitting ook niets in tegen de vaststelling in de nota van de verwerende partij dat verzoeksters echtgenoot op 20 april 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het blijkt dan ook niet dat verzoekster zou worden gescheiden van haar kinderen of echtgenoot of dat verzoeksters kind H.G. om medische redenen alleen in het Rijk zou moeten verblijven zonder haar ouders of broer. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 8 van het EVRM. De motivering in de bestreden beslissing, *“Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”* kan worden beschouwd als een overtollige motivering wat blijkt uit het gebruik van het woord *“bovendien”*. Kritiek op een overtollige motivering in de bestreden beslissing kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

3.8. De bestreden beslissing stelt, *“Bovendien geeft de intentie om een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van de Belgische moeder van haar echtgenoot, betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene samenwoont met haar schoonmoeder, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”* Verzoekster voert in dit verband een betoog over de lange behandelingstermijn van aanvragen tot gezinshereniging en betoogt dat deze wel kan oplopen tot 15 maanden, maar dergelijk hypothetisch betoog over een hypothetische aanvraag tot gezinshereniging kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA